

адміністративної відповідальності вказане право є дуже значущим, проте фактично воно не знайшло належного віддзеркалення в нормах адміністративного права і процесу.

Важливість цього питання надає і її загальна гуманітарна і моральна цінність: нині право особи на отримання правової допомоги можна розглядати як надбання усього цивілізованого людства.

Право на правову допомогу є природним і невід'ємним правом кожної людини і виступає органічною частиною правового становища особи. Воно є одним з найважливіших чинників активної участі населення в правовому житті держави та суспільства.

Зважимо на те, що правова допомога – це правовий інститут, що має історію свого розвитку. Формування її елементів упродовж історії розвитку права йшло поступово. У різних історичних періодах динамічніше розвивався той або інший елемент правової допомоги. В цілому ж інститут правової допомоги набув сучасне окреслення в період виникнення та становлення інституту конституційного ладу.

Право на правову допомогу в цілому має свою перманентну історію розвитку. Свої реальні демократичні риси в Україні воно стало набувати в результаті конституційної його регламентації відповідно до загальноновизнаних міжнародно-правових стандартів.

Термін "право на правову допомогу" може вживатися в двох значеннях. У суб'єктивному аспекті – це закріплена і гарантована можливість особи претендувати на отримання кваліфікованої юридичної підтримки в задоволенні своїх законних прав, свобод та інтересів.

Право на правову допомогу в об'єктивному ж сенсі виступає комплексним правовим інститутом, що складається з комплексу об'єднаних загальними принципами норм міжнародного, конституційного та інших галузей національного права.

Право на правову допомогу має властиві йому принципи, основними з яких є: свобода кожної особи вибирати суб'єкта, здатного надати правову допомогу; свобода спілкування людини з іншими суб'єктами, які надають їй правову допомогу; принцип дотримання конфіденційності спілкування з суб'єктами, що надають правову допомогу.

Мінімальні стандарти правової допомоги є обов'язкові вимоги до її якості, що мають включати: наявність юридичної освіти у особи, що надає правову допомогу; наявність в особи, що надає окремі види правової допомоги, спеціальних вимог (членство в колегії адвокатів, статус нотаріуса тощо); активність і конструктивність надання правової допомоги.

Федоров А.М.

курсант 2 курсу ФПФПВВ

ННПФПМГБВВ НАВС

Науковий керівник: Куценко Д.В.

кандидат юридичних наук

«ЄВРОМАЙДАН» ЯКОСНОВНИЙ «КАТАЛІЗАТОР» РЕФОРМУВАННЯ ОВС

На даний момент Україна проживає найбільш складний, нестабільний та важкий в цілому період свого існування як незалежної держави. Масові безпорядки, загальне невдоволення народу, що проявляється в багатьох протиправних діях, несуть за собою громадський неспокій та загрозу життю й здоров'ю пересічного громадянина.

Події на Майдані Незалежності дали великий поштовх до депопуляризації міліції та військовослужбовців внутрішніх військ. Рівень довіри до працівників правоохоронних органів серед населення зараз займає найнижчу сходинку за весь час існування незалежної України. На це положення та ситуацію в цілому вплинуло ряд недоліків у роботі правоохоронних органів, які можна поділити на організаційні та професійні.

Суть організаційних проблем полягає:

- 1) неналежне забезпечення правоохоронців відповідними спеціальними засобами;
- 2) погане харчування та відсутність необхідних місць для обігріву та відпочинку, що зумовило погіршення фізичного здоров'я працівників органів внутрішніх справ тим самим сприявши значної деморалізації правоохоронців;
- 3) відсутність необхідних медичних препаратів та засобів надання першої невідкладної допомоги;
- 4) поганий захист особистих даних правоохоронців, що піддало загрозі безпеку членів їх родин та надало значну можливість впливати на психологічне налаштування бійців при виконанні покладених на них обов'язків;
- 5) тилове та матеріальне забезпечення не в повній мірі дозволяло виконувати поставлені завдання;
- 6) недосконала злагодженість дій керівників підрозділів при проведенні спільних заходів;
- 7) порушення наказів та розпоряджень вищих керівників, підтвердженням чого є факти залишення своїх підлеглих 21.02.2014р. та переміщення з місць виконання поставлених завдань;
- 8) необдуманий та неправильний розподіл людського ресурсу, що проявився в ситуації із залучення зовсім не навчених, щойно призваних на службу, військовослужбовців строкової служби;
- 9) відсутність найбільш важливих груп по виконанню окремих спеціальних функцій, зокрема груп вилучення;

Професійні недоліки у свою чергу можна поділити та охарактеризувати наступним чином:

- 1) погана ознайомленість з науковими програмами, наказами, положеннями та документами, які регулюють та забезпечують порядок й злагодженість дій при виконанні певних завдань;

2) порушення щодо застосування спеціальних засобів, так водомети можна застосовувати лише при температурі вище нуля, світло-шумові гранати не дозволяється кидати безпосередньо в натовп а гумовими кийками можна завдавати ударів не по всіх частинах тіла;

3) етика та культура спілкування.

Саме вказані вище недоліки сприяли послабленню ролі та авторитету органів внутрішніх справ серед населення. Основним підґрунтям цього стало на самперед погіршення психо-емоційного стану правоохоронців, що викликало не гуманні дії та несанкціоноване побиття мітингувальників. А в наслідок цього відбулася ніби ланцюгова реакція і агресивні наміри перекинулися на протилежну сторону.

Протистояння політиків відіграло в цьому плані також не останню роль, що в кінці-кінців привело до сутичок народу з правоохоронцями. Тож з цього також можна зробити важливий висновок, що неповага та втрата авторитету органів внутрішніх справ у першу чергу була зумовлена діями певних політичних діячів, їх ідеології та пропаганди, а правоохоронці, ставши посередині двох сил, які боролися за владу, взяли основний удар на себе.

Сьогоднішній стан речей вимагає негайного реформування та зміни в системі органів внутрішніх справ.

На наш погляд основними заходами, що будуть сприяти ставленню правоохоронних органів на належний рівень повинні бути:

по-перше - підвищення заробітної плати, що являтиме собою значний стимул у виконанні поставлених завдань та буде мотивацією у збереженні робочого місця. Також це призведе до здорової конкуренції та підвищенню професійної майстерності;

по-друге – переатестація сьогоднішніх правоохоронців та перевірка їх професіоналізму, дасть можливість реорганізувати, в першу чергу, керівні посади, поставивши на дані місця більш гідних людей та знизити ризик корупційної складової;

по-третє – на законодавчому рівні слід надати більше повноважень працівникам органів внутрішніх справ, але у той же час необхідно підвищити міру покарання за недотримання існуючих законів, особливо щодо корупції;

по-четверте – збільшити практичне відпрацювання теоретичних знань з метою набуття більш якісних навичок;

по-п'яте – інтенсивно втілювати позитивний досвід провідних країн світу по забезпеченню громадської безпеки та громадського порядку.

Перераховані заходи є неповними і можуть бути доповнені при подальшій науковій розробці вказаної проблеми.

Враховуючи вищенаведене можна зробити висновок, що події, які відбулися на Майдані Незалежності на практиці вказали виявили багато недоліків та недоопрацювань правоохоронних органів у реалізації покладених на них обов'язків, таким чином, створивши стійку платформу для подальшого удосконалення, модернізації та реформування даної сфери.